

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 3Tos/140/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2124013739
Dátum vydania rozhodnutia: 22. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ladislav Réves
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2025:2124013739.1

Uznesenie

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ladislava Révesa a sudcov JUDr. Rastislava Kresla a JUDr. Juraja Dziaka (sudca spravodajca), v trestnej veci odsúdeného: A. B., v konaní o žiadosti odsúdeného o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, o sťažnosti odsúdeného proti uzneseniu Okresného súdu Trnava zo dňa 21.02.2025 pod sp. zn. 35PP/85/2024 - 44, na neverejnom zasadnutí konanom dňa 22.07.2025 v Trnave takto

rozhodol:

I. Podľa § 194 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku napadnuté uznesenie **z r u š u j e** v celom rozsahu.

II. Podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku za použitia § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona odsúdeného A. B., C. B., nar. XX.XX.XXXX v D., hlásený trvalý pobyt E. F. XX, okres Levice, Slovenská republika, toho času vo VTOS v ÚZVJS Hrnčiarovce n/P, podmiennečne prepúšťa z výkonu nepodmiennečného trestu odňatia slobody, ktorý trest aktuálne vykonáva v ústave na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a ktorý trest mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/144/2016 zo dňa 30.01.2020, právoplatný dňa 03.02.2020.

III. Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona určuje odsúdenému A. B., C. B., nar. XX.XX.XXXX v D., skúšobnú dobu podmiennečného prepustenia v trvaní 3 (tri) roky s probačným dohľadom v trvaní 3 (tri) roky, a zároveň mu ustanovuje s poukazom na § 51 ods. 3, ods. 4 Trestného zákona nasledovné primerané obmedzenia a povinnosti:

- povinnosť spočívajúcu v príkaze počas skúšobnej doby podmiennečného prepustenia s probačným dohľadom zamestnať sa resp. legálnou cestou si zabezpečiť prostriedky na svoje živobytie, alebo sa preukázateľne uchádzať o zamestnanie.
- povinnosť spočívajúcu v príkaze počas skúšobnej doby podmiennečného prepustenia s probačným dohľadom pravidelne raz za 2 (dva) mesiace, prvýkrát nasledujúci pracovný deň po podmiennečnom prepustení z výkonu trestu odňatia slobody, dostaviť sa počas trvania probačného dohľadu k probačnému a mediačnému úradníkovi súdu a (i) oznámiť mu adresu svojho aktuálneho pobytu a svoju aktuálnu doručovaciu adresu a tiež (ii) oznámiť mu a preukázať aktuálny spôsob a zdroje svojej obživy.
- povinnosť spočívajúcu v príkaze zúčastniť sa počas skúšobnej doby podmiennečného prepustenia s probačným dohľadom na psychologickom poradenstve zameranom na (i) spoločensky akceptovateľné správanie sa v medziľudských vzťahoch, najmä ohľadne osobnej starostlivosti o maloleté osoby žijúce s odsúdeným v spoločnej domácnosti, či už ide o deti odsúdenému vlastné alebo iné, a tiež zameranom na (ii) predchádzanie použitiu násilia v takých medziľudských vzťahoch.
- obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s odsúdenou G. G., nar. XX.XX.XXXX v A., ktorá bola vyššie uvedeným rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 2T/144/2016 zo dňa 30.01.2020 taktiež odsúdená za skutok v predmetnom rozsudku uvedený.
- povinnosť spočívajúcu v príkaze (i) nekontaktovať v akejkoľvek forme, či už prostredníctvom elektronickej komunikačnej služby alebo inými obdobnými prostriedkami, a (ii) nepriblížiť sa k maloletému poškodenému H. G., nar. XX.XX.XXXX, ktorý je synom vyššie uvedenej odsúdenej G. G., na vzdialenosť menšiu ako 10 (desať) metrov, s výnimkou účasti na procesných úkonoch v civilnom súdnom konaní, v trestnom konaní a v priestupkovom konaní, na ktoré bude odsúdený predvolaný, v rozsahu nevyhnutnom na jeho riadnu účasť na týchto úkonoch.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Trnava ako súd prvého stupňa napadnutým uznesením zo dňa 21.02.2025, sp. zn. 35PP/85/2024 - 44 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“), rozhodol tak, že (citácia): „podľa § 415 ods. 1 Trestného poriadku s poukazom na § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona, § 66 ods. 2 Trestného zákona sa návrh odsúdeného: A. B., nar. XX.XX.XXXX v D. t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, o podmienkové prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený rozsudkom Okresného súdu Levice, sp. zn. 2T/144/2016, zo dňa 30.01.2020, zamietá“.

Súd prvého stupňa svoje rozhodnutie odôvodnil v rozsahu č. I. 44 až 47 spisu, a to tým, že odsúdený síce splnil prvú z troch zákonných podmienok podmienkového prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody, a to tzv. formálnu v podobe vykonania zákonom predpísanej časti nepodmienkového trestu odňatia slobody, avšak zvyšné dve, a to tzv. materiálne podmienky odsúdený nespĺňa, t. j. podľa názoru súdu prvého stupňa odsúdený (i) vo výkone trestu odňatia slobody (ďalej aj „VTOS“) plnením svojich povinností a svojím správaním nepreukázal polepšenie a (ii) teda nemožno od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život. Totiž, odsúdený síce bol niekoľkokrát počas VTOS disciplinárne odmenený (potrestaný nebol), svedomito si plnil pracovné povinnosti vo VTOS, zúčastnil sa resocializačného programu „zamestnanosť“, no ani po takmer 5tich rokoch VTOS odsúdený ku svojej trestnej činnosti, pre ktorú mu bol uložený trest, ktorý aktuálne vykonáva a o podmienkové prepustenie z ktorého žiada, nezaujal kritický postoj, pred súdom prvého stupňa sa svoju ľútosť vyjadril len veľmi stručne, išlo len o všeobecné konštatovanie. Súd prvého stupňa teda nadobudol pochybnosti o úprimnosti prejavenej ľútosťou odsúdeného nad ním spáchanou trestnou činnosťou, neučinil tak ani v pôvodnom konaní, ktoré viedlo k jeho odsúdeniu (prítom už v návrhu odsúdeného, ktorým toto konanie o podmienkové prepustenie z VTOS inicioval, sčasti prenáša odsúdený zodpovednosť na tretie osoby). Od odsúdenia uplynula doba takmer 5tich rokov a odsúdený naďalej zaujíma nekritický postoj k svojej trestnej činnosti. Na základe uvedeného súd prvého stupňa dospel k záveru, že jednoduché vyhlásenie, že odsúdený svoj skutok ľutuje, bez toho, aby uviedol to, ako nazerá na svoju trestnú činnosť, čo si osvojil počas doterajšieho výkonu trestu, a aký je jeho hodnotový rebríček, neumožňovali súdu prvého stupňa konštatovať, že odsúdený skutočne prejavuje ľútosť nad svojou trestnou činnosťou a uvedomuje si svoje zlyhanie. Zaujatie kritického postoja odsúdeného k svojej trestnej činnosti je významným prejavom polepšenia a zároveň predpokladom toho, že v budúcnosti bude viesť riadny život. S poukazom aj na povahu spáchaného trestného činu (odsúdený bol uznaný za vinného z týrania blízkej a zverenej osoby, ktorého sa dopustil voči celkom maloleťmu dieťaťu, ktorého opakovane vystavovali s jeho matkou fyzickému/psychickému utrpeniu, neposkytli mu zdravotnú starostlivosť, ktorú si jeho zdravotný stav akútne vyžadoval, následkom čoho maloleť dieťa utrpelo ťažkú ujmu na zdraví) a trestnú minulosť odsúdeného (ide o recidivistu, kedy v štruktúre jeho trestnej činnosti dochádza ku gradácii v miere závažnosti) súd prvého stupňa dospel k záveru, že proces resocializácie odsúdeného ešte nenaplnil účel v celom svojom rozsahu (aj program zaobchádzania odsúdený plní len čiastočne), čo súdu neumožňuje vysloviť sa v prospech jeho novej prognózy, t. j. že by v prípade prepustenia viedol riadny život na slobode (prítom jeho resocializačná prognóza je menej priaznivá na základe stredného rizika recidívy podľa hodnotenia ústavu na výkon trestu odňatia slobody). Riziko recidívy u odsúdeného nevidel súd prvého stupňa ako eliminované, úplnú nápravu odsúdeného je tak možné podľa názoru súdu prvého stupňa dosiahnuť len ďalším výkonom uloženého nepodmieneného trestu odňatia slobody.

Proti tomuto uzneseniu zahlásil ihneď, po vyhlásení daného uznesenia, sťažnosť odsúdený (viď č. I. 29 spisu), ktorú následne odsúdený odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním zo dňa 21.02.2025 a zo dňa 02.04.2025 (č. I. 30 až č. I. 40; ďalej aj „sťažnosť odsúdeného“). Odsúdený v písomnom odôvodnení ním podanej sťažnosti namietal (ako z nej vyrozumel sťažnostný súd), že napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa je podľa jeho názoru nesprávne [§ 189 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku]. Nezákonosť napadnutého uznesenia vzhľadom odsúdený v tom (zostručnené), že záver súdu prvého stupňa o nepolepšení sa odsúdeného nie je správny. Síce hodnotenie odsúdeného z VTOS konštatuje nekritický postoj odsúdeného k vlastnej trestnej činnosti, no túto časť hodnotenia súd prvého stupňa selektívne vytrhol z hodnotenia odsúdeného z VTOS ako celku, nakoľko celkový obraz odsúdeného v danom hodnotení vyznieva v jeho prospech (napr. odsúdenému boli uložené viaceré pochvaly za osobnostný rozvoj), kedy v závere daného hodnotenia je konštatované odporúčanie odsúdeného podmienkové prepustiť z VTOS. Ľútosť nad ním spáchanou trestnou činnosťou prejavil

už v pôvodnom konaní, kde aj vyhlásil svoju vinu, kedy tieto pocity sa u neho časom len zintenzívnili (už sa nikdy takého konania nedopustí, ukončil tzv. toxický vzťah s bývalou partnerkou a tak prerušil aj akýkoľvek kontakt s maloletým poškodeným). Pokiaľ ide o budúcu prognózu jeho správania sa, odsúdený má stabilné/pretrvávajúce rodinné väzby so svojou rodinou, jeho rodina sa písomne zaviazala mu pomáhať pri jeho reintegrácii do spoločnosti (kedy súhlasí s jeho pobytom v mieste trvalého pobytu), a pokiaľ ide o príjem, odsúdený je poberateľom invalidného dôchodku, pričom počas VTOS bol nepretržite zaradený do práce, v čom chce pokračovať aj na slobode. Odsúdený taktiež poukázal aj na rozhodovaciu prax najvyššieho súdu či ústavného súdu v obdobných prípadoch, pričom vyjadril presvedčenie, že nielen formálna, ale i obe materiálne podmienky zakotvené v § 66 ods. 1 Trestného zákona pre podmiennečné prepustenie z VTOS on spĺňa, nakoľko svojím správaním vo VTOS preukázal polepšenie/sebareflexiu a je tak u neho dôvodné očakávať, že povedie na slobode riadny život, pre ktorý má vytvorené tak rodinné ako i sociálne predpoklady; pritom vyjadril odsúdený súhlas s kontrolou svojej osoby aj za pomoci technických prostriedkov (§ 68 ods. 1 Trestného zákona). Vzhľadom na vyššie uvedené odsúdený navrhol, aby sťažnostný súd napadnuté uznesenie zrušil a podmiennečne odsúdeného prepustil z VTOS na slobodu (a to prípadne aj za súčasného uloženia primeraných obmedzení/povinností).

Prokurátor sa ihneď, po vyhlásení napadnutého uznesenia, vzdal práva na podanie sťažnosti (č. l. 29 spisu). K sťažnosti odsúdeného sa osobitne nevyjadril (č. l. 49 spisu).

Posúdenie sťažnosti odsúdeného sťažnostným súdom. Podľa § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona súd môže odsúdeného podmiennečne prepustiť na slobodu, ak odsúdený vo výkone trestu plnením svojich povinností a svojím správaním preukázal polepšenie a môže sa od neho očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život, a (b) ak ide o osobu odsúdenú za zločin po výkone dvoch tretín uloženého nepodmiennečného trestu odňatia slobody alebo rozhodnutím prezidenta Slovenskej republiky zmierneného nepodmiennečného trestu odňatia slobody.

Podľa § 66 ods. 2 Trestného zákona pri rozhodovaní o podmiennečnom prepustení súd prihliadne aj na povahu spáchaného trestného činu a na to, v akom ústave na výkon trestu odsúdený trest vykonáva.

Podľa § 68 ods. 1 Trestného zákona pri podmiennečnom prepustení súd určí skúšobnú dobu na jeden rok až sedem rokov; skúšobná doba sa začína podmiennečným prepustením odsúdeného. Súd môže zároveň nariadiť probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere do troch rokov a ustanoviť mu primerané obmedzenia alebo povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4. Ak ide o podmiennečné prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody na dvadsaťpäť rokov alebo na doživotie, súd určí skúšobnú dobu na desať rokov a súčasne nariadi probačný dohľad nad odsúdeným vo výmere do piatich rokov a ustanoví mu primerané obmedzenia alebo povinnosti uvedené v § 51 ods. 3 a 4. Podmiennečne prepustený je povinný podrobiť sa kontrole technickými prostriedkami, ak je takáto kontrola nariadená. Nariadiť kontrolu technickými prostriedkami možno, ak sú splnené podmienky podľa osobitného predpisu. Skúšobná doba neplynie počas výkonu nepodmiennečného trestu odňatia slobody a počas výkonu väzby.

Podľa § 192 odsek 1 Trestného poriadku, pri rozhodovaní o sťažnosti preskúma nadriadený orgán

a) správnosť výrokov napadnutého uznesenia proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť

b) konanie predchádzajúce týmto výrokom napadnutého uznesenia.

Podľa § 194 odsek 1 Trestného poriadku, ak nezamietne nadriadený orgán sťažnosť, zruší napadnuté uznesenie, a ak je podľa povahy veci potrebné nové rozhodnutie,

a) rozhodne vo veci sám, alebo

b) uloží orgánu, proti ktorého rozhodnutiu sťažnosť smeruje, aby vo veci znovu konal a rozhodol, s výnimkou rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe podľa § 72 ods. 1 písm. a), d) až f), rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o väzbe, ak súd prvého stupňa rozhodol o väzbe po podaní obžaloby alebo návrhu na schválenie dohody o vine a treste podľa § 76 ods. 3, 4 alebo 10, rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o pokračovaní v ochrannom liečení, prepustení z ochranného liečenia alebo ukončení ochranného liečenia, ak predseda senátu rozhodoval pred ukončením výkonu trestu podľa § 446a a rozhodovania o sťažnosti proti rozhodnutiu o návrhu na umiestnenie odsúdeného v detenčnom ústave podľa § 462.

Krajský súd v Trnave (ďalej aj „sťažnostný súd“) ako nadriadený súd okresnému súdu podľa § 192 ods. 1 Trestného poriadku preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého uznesenia, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že sťažnosť odsúdeného je dôvodná.

Na úvod krajský súd uvádza, že pokiaľ ide o konanie, ktoré predchádzalo vydaniu napadnutého uznesenia, toto bolo vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku a odsúdenému bola daná plná možnosť realizovať práva, ktoré mu garantuje zákon. Pokiaľ ide o správnosť výroku napadnutého uznesenia, súd prvého stupňa síce zistil všetky rozhodné skutočnosti pre svoje rozhodnutie, avšak tieto podľa názoru sťažnostného súdu nesprávne vo svojom súhrne posúdil a dospel tak k chybným právnym záverom. Nesprávnosť spočíva v tom, že niektoré informácie plynúce z pred súdom vykonaného dokazovania nevezal súd prvého stupňa primerane do úvahy pri kreovaní výrokovej časti napadnutého uznesenia, resp. im priznal nepomerne väčšiu váhu, akú v porovnaní so zvyšnými z takého dokazovania plynúcimi informáciami, v ich vzájomných súvislostiach, naozaj majú.

Z vyššie citovaných ustanovení § 66 Trestného zákona vyplýva, že súd môže odsúdeného podmienične prepustiť z výkonu trestu odňatia slobody po splnení jednak formálnej podmienky a to zákonom stanovenej doby výkonu trestu, a jednak po splnení dvoch materiálnych podmienok, ktorými sú (i) plnenie povinností a správanie odsúdeného vo výkone trestu, ktorými preukázal polepšenie (t. j. polepšenie sa), a (ii) skutočnosť, že sa od odsúdeného môže očakávať, že v budúcnosti povedie riadny život (t. j. prognóza vedenia riadneho života). Na základe vykonaného dokazovania dospel súd prvého stupňa k správne záveru, že u odsúdeného bola splnená formálna podmienka na podmienične prepustenie z VTOS, teda že v zmysle § 66 ods. 1 písm. b) Trestného zákona vykonal potrebnú časť z výmery uloženého trestu, a to dňa 15.12.2024. Danému záveru nie je teda čo vytknúť, nebol napadnutý ani sťažnosťou odsúdeného.

Sťažnostný súd ďalej k splneniu prvej materiálnej podmienky (t. j. polepšenie odsúdeného) a druhej materiálnej podmienky (t. j. prognóza vedenia riadneho života odsúdeným na slobode) zakotvenej v § 66 ods. 1 Trestného zákona uvádza, že toto je predmetom dokazovania na verejnom zasadnutí a v súlade s ustanovením § 2 ods. 12 Trestného poriadku súd hodnotí dôkazy podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu, a to jednotlivo i v ich súhrne. Po preskúmaní veci sa sťažnostný súd nestotožnil s právnym záverom súdu prvého stupňa, že by u odsúdeného nebola splnená tak prvá ako i druhá materiálna podmienka zakotvená v § 66 ods. 1 Trestného zákona a spočívajúca v (i) jeho polepšení sa počas doterajšieho VTOS a v (ii) prognóze vedenia riadneho života odsúdeným v budúcnosti/na slobode.

Sťažnostný súd vyhodnotil správanie sa odsúdeného počas doterajšieho VTOS v ústave s minimálnym stupňom strázenia a vskutku ukážkové plnenie si jeho pracovných či iných povinností počas VTOS ako zjavný prejav polepšenia/nápravy/nasmerovania osobnosti odsúdeného k rešpektovaniu celospoločensky uznávaných a právne vynúiteľných noriem správania sa. S poukazom na odsúdeným v tomto konaní navyše verbalizovanú ľútosť nad ním spáchanou trestnou činnosťou (i keď o jej bezvýhradnosti možno mať dôvodné pochybnosti, ktoré správne identifikoval súd prvého stupňa, no dané nebráni záveru o polepšení sa odsúdeného či o dôvodnosti prognózy vedenia riadneho života na jeho strane v prípade podmieničného prepustenia z VTOS), ale pritom nerezignujúc na potrebu brať do úvahy aj trestnú minulosť odsúdeného a povahu ním spáchanej trestnej činnosti (týranie maloletého dieťaťa), nemožno podľa názoru sťažnostného súdu vysloviť absenciu prognózy, že odsúdený na slobode (po podmieničnom prepustení z VTOS) povedie riadny život. Zjednodušene povedané, sťažnostný súd nevidí v aktuálnom čase u odsúdeného nemožnosť aplikácie inštitútu podmieničného prepustenia z VTOS. Tzv. prvú i druhú materiálnu podmienku vidí sťažnostný súd, na rozdiel od súdu prvého stupňa za naplnenú, podľa názoru sťažnostného súdu možno u odsúdeného jednoznačne badať (i) polepšenie s (ii) prognózou vedenia riadneho života v budúcnosti, všetko v kvalite dostatočnej pre pozitívne rozhodnutie súdu o žiadosti odsúdeného o jeho podmieničné prepustenie na slobodu.

Z hodnotenia odsúdeného z VTOS, ktoré bolo v konaní pred súdom prvého stupňa oboznámené (č. l. 25), vyplýva odporúčanie riaditeľa ústavu odsúdeného podmienične prepustiť na slobodu z VTOS s uložením probačného dohľadu, pričom pokiaľ ide o informácie v prospech odsúdeného z času cca 5ročného VTOS, tak

- správanie/vystupovanie odsúdeného je na požadovanej úrovni/slušné/bezproblémové, príkazy/nariadenia rešpektuje/plní, konfliktné situácie nevyvoláva a nezapája sa do nich, zásady hygieny má osvojené, vo veciach si udržiava primeraný poriadok, úprave zovňajšku venuje náležitú pozornosť, negatívne poznatky o odsúdenom evidované neboli.
- odsúdený bol kontinuálne (od 12/2020) vo VTOS disciplinárne odmieňaný (celkovo 6krát k 10.02.2025) a to opakovane pochvalou i mimoriadnou pochvalou za všeobecný rozvoj jeho osobnosti/riadne plnenie pracovných povinností, pričom disciplinárne potrestaný nebol.

- odsúdený v plnom rozsahu absolvoval vo VTOS špecializovaný resocializačný/výchovný program „zamestnanosť“; počas VTOS bol zradený na viacerých pracoviskách, naposledy od 08/2024 na nestráženom pracovisku mimo ÚZVJS s voľným pohybom, jeho pracovná morálka je na požadovanej úrovni, úlohy si plní svedomito.

- odsúdený voľný čas vo VTOS trávi zmysluplne (spoločenské hry, športové činnosti, sledovanie televízie, počúvanie rozhlasu, čítanie kníh, zapájanie sa do aktivít organizovaných v rámci kultúrno-osvetovej činnosti, atď.).

- počas VTOS odsúdený udržiava kontakt s najbližšou rodinou (rodičia, sestra), kedy vzťahy hodnotí ako dobré/funkčné.

- odsúdenému je venovaný individuálny prístup so zameraním na formovanie primeraného správania/hodnotovej orientácie, zvyšovanie právneho vedomia a zodpovednosti za svoje konanie.

V neprospech odsúdeného potom z daného hodnotenia z VTOS plynie v podstate jedine to, že resocializačná prognóza je menej priaznivá, nakoľko k vlastnej trestnej činnosti odsúdený zaujíma nekritický postoj, teda čiastočne plní ciele stanovené programom zaobchádzania, riziko recidívy trestnej činnosti je tak stredné. Jediným negatívom je tak absencia úplného sebakritického postoja odsúdeného. Súd prvého stupňa založil svoj záver o nesplnení prvej a v podstate v nadväznosti na to i druhej materiálnej podmienky podmieneného prepustenia z VTOS v zmysle § 66 ods. 1 Trestného zákona na tej skutočnosti, že odsúdený (ako recidivista, u ktorého miernejšie formy potrestania v minulosti nevedli k jeho úplnej prevýchove) s prihliadnutím na dĺžku doteraz vykonaného nepodmienečného trestu odňatia slobody (cca 5 rokov) a tiež povahu spáchaného trestného činu (zločin týrania dieťaťa) nedospel ku skutočnému/absolútnemu/bezvýhradnému kritickému postoju k vlastnej trestnej činnosti, pre ktorú aktuálne vykonáva nepodmienečný trest odňatia slobody, kedy ním v tomto konaní verbalizovaná ľútosť nad danou trestnou činnosťou nie je úprimná, je len formálna a účelová; nie je teda predpoklad o jeho polepšení a s ohľadom na jeho trestnú minulosť a povahu spáchaného zločinu (týranie dieťaťa) ani o vedení riadneho života odsúdeným v prípade jeho prepustenia z VTOS. Podľa názoru sťažnostného súdu (čím dáva sťažnostný súd v podstate za pravdu obhajobe) však nemôže byť v tomto konkrétnom prípade primárnym/rozhodujúcim dôvodom pre záver, že odsúdený nespĺňa prvú ani druhú materiálnu podmienku pre podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody, cez hodnotenie z VTOS (č. l. 25) získaná jediná negatívna informácia v podobe absencie (úplného) kritického postoja odsúdeného k vlastnej trestnej činnosti a tým súdom prvého stupňa konštatovaná formálnosť/účelovosť a teda neúprimnosť prejavenej ľútosť odsúdeného ako recidivistu nad vlastnou trestnou činnosťou. Súd prvého stupňa priznal danej informácii (v podobe absencie kritického postoja odsúdeného) nepomerne väčšiu váhu, akú v porovnaní so zvyšnými z dokazovania plynúcimi informáciami (v spojení s pred súdom zo strany odsúdeného verbalizovanou ľútosťou nad ním spáchanou trestnou činnosťou), v ich vzájomných súvislostiach, naozaj má.

Sťažnostný súd dáva síce za pravdu súdu prvého stupňa, že k úplnej náprave odsúdeného v minulosti nevedli miernejšie formy trestnoprávneho postihu, no dané je relativizované aktuálnym vedením riadneho života odsúdeného (i keď „len“ v rámci VTOS). V odpise registra trestov má odsúdený tri záznamy, kedy pri prvom a druhom zázname bol odsúdený za prečin zanedbanie povinnej výživy v rokoch 2013 a 2014 najskôr na podmienený trest odňatia slobody (skúšobná doba 1 rok) a druhýkrát na podmienený trest odňatia slobody s probačným dohľadom (skúšobná doba v trvaní 3 roky a 4 mesiace). Dôležitou skutočnosťou na účely posúdenia ne/naplnenia podmienok podmieneného prepustenia (§ 66 ods. 1 Trestného zákona) je podľa názoru sťažnostného súdu to, že aktuálny VTOS uložený jeho tretím a dosiaľ posledným odsúdením z roku 2020 za skutok z leta roku 2015 je jeho prvým, vykonáva ho v ústave s minimálnym stupňom stráženia od roku 2020. T. j. od leta roku 2015 (čo je aktuálne cca 10 rokov) sa odsúdený nedopustil protiprávneho konania dosahujúceho intenzitu trestného činu, od roku 2020 je vo VTOS, ktorý možno hodnotiť ako pozitívny/vzorný. Týmto konštatovaním sťažnostný súd samozrejme nijak nerelativizuje povahu spáchaného trestného činu, pre ktorý odsúdený aktuálne je vo VTOS (zločin týrania dieťaťa počas letných mesiacov roku 2015), ktorú povahu správne vzal súd prvého stupňa do úvahy, no povaha spáchaného trestného činu, a v tomto prípade ani evidentná gradácia závažnosti odsúdeným postupne páchanej trestnej činnosti (za ktorú bol odsúdený v rokoch 2013 až 2015) nemôže podľa názoru sťažnostného súdu zatieniť u odsúdeného odvtedy/za ostatné roky budovanú a v roku 2025 (t. j. po 10 rokov od spáchania nateraz posledného trestného činu odsúdeným) jednoznačne prítomnú spôsobilosť docieľiť jeho správanie súladné so zákonom aj inak, než len neochvejným trvaním na dovykonaní celého nepodmienečného trestu odňatia slobody (VTOS je naplánovaný do 04/2027). Z pred súdom prvého stupňa vykonaného dokazovania, berúc do úvahy informácie plynúce z takého dokazovania tak jednotlivo ako i v ich vzájomnej súvislosti, jednoznačne rezultuje podľa názoru sťažnostného súdu (i) polepšenie odsúdeného a (ii) z neho dôvodne plynúca

prognóza vedenia riadneho života v budúcnosti (t. j. vo svojom súhrne predčasné naplnenie účelu trestu u odsúdeného tak, ako to vyžaduje § 34 Trestného zákona). Pokiaľ ide o otázku kritického postoja odsúdeného k vlastnej trestnej činnosti, odsúdený síce neuznal v trestnom konaní vinu (ako naopak nesprávne uvádzala obhajoba; z rozsudku na č. I. 22 až 23 nič také totiž neplynie), no proti odsudzujúcemu rozsudku odvolanie nepodal (č. I. 23), po vyhlásení rozsudku sa odvolania vzdal, vinu/trest tým procesne bezvýhradne akceptoval, v ktorom momente (v 01/2020) začal proces jeho nápravy (sebakritického postoja) a postupné napĺňanie účelu trestu tak, ako ho predpokladá § 34 Trestného zákona. Následné bezproblémové a v podstate ukážkové správanie sa odsúdeného (ako i pozitívna pracovná morálka/nasadenie) vo VTOS je možné hodnotiť ako dokladujúce aktuálnu schopnosť odsúdeného rešpektovať pravidlá správania sa (teda predčasné naplnenie účelu trestu v zmysle § 34 Trestného zákona), kedy aktuálne dokonca pracovne pôsobí na nestráženom pracovisku mimo ÚZVJS (čiže k docieleniu rešpektu k pravidlám správania sa/autoritám u neho nie je aktuálne potrebný ani nepretržitý dohľad príslušníkov ZVJS). Pozitívnu prognózu vedenia riadneho života na slobode podporuje aj doterajší pravidelný kontakt odsúdeného s rodinou (ako plynie z hodnotiacej správy z VTOS, č. I. 25), ktorá rodina podľa jej vlastného vyjadrenia (č. I. 26) odsúdenému poskytne možnosť bývania a v podstate všestrannú pomoc po prepustení z VTOS (síce v minulosti jeho najbližšia rodina evidentne nevedela zabrániť protiprávnemu správaniu sa odsúdeného, no v aktuálnom čase, vzhľadom na správanie sa/polepšenie sa odsúdeného za posledné roky, zachytené v hodnotiacej správe z VTOS, je dôvodný predpoklad o spôsobilosti takej podpory najbližšej rodiny, pri dôvodnej prezumpcii prítomnosti vôle odsúdeného správať sa konformne so zákonom, úspešne podporiť odsúdeného vo vedení riadneho života po podmienčnom prepustení z VTOS). Sťažnostný súd tak vidí jednoznačne takú mieru naplneného resocializačného potenciálu u odsúdeného, ktorá výrazne relativizuje potrebu ďalšieho nepodmienečného VTOS, kedy účel trestu zakotvený v § 34 Trestného zákona možno považovať za (predčasne) docielený, s následným preventívnym pôsobením podmienčného prepustenia z VTOS za súčasného sledovania správania sa odsúdeného cez dohľad probačného a mediáčného úradníka, popri uložení primeraných obmedzení/povinností odsúdenému (všetko počas nasledujúcich troch rokov ako doby primeranej/adekvátnej).

Pokiaľ vo VTOS odsúdený zaujímal nekritický postoj k vlastnej trestnej činnosti (č. I. 25), pred súdom prvého stupňa ako i vo svojej sťažnosti už deklaroval nad ňou ľútosť a uvedomenie si protiprávnosti svojho konania, ktoré viedlo k aktuálnemu nepodmienečnému VTOS. Podľa názoru sťažnostného súdu, aj keď bezvýhradnosť odsúdeným deklarovaného vlastného kritického postoja k trestnej činnosti bola súdom prvého stupňa identifikovaná ako otázna (čo viedlo súd prvého stupňa k napadnutému uzneseniu), riziko prípadnej neúplnosti uvedomovania si vlastného pochybenia/protiprávného konania nemusí byť aktuálne prekážkou podmienčného prepustenia odsúdeného z VTOS, kedy podľa názoru sťažnostného súdu možno toho času jednoznačne u odsúdeného badať jeho polepšenie/existenciu prognózy vedenia riadneho života (ako je detailne už uvedené vyššie), a to pri

- vhodne zvolenej dĺžke skúšobnej doby; podľa názoru sťažnostného súdu skúšobná doba 3 roky je toho času postačujúca vzhľadom na vyššie uvedené informácie o správaní sa odsúdeného vo VTOS, berúc však do úvahy aj jeho trestnú minulosť či povahu trestného činu, pre ktorý je aktuálne vo VTOS

- vhodne zvolenej dĺžke uloženého probačného dohľadu; probačný dohľad počas celej skúšobnej doby považuje sťažnostný súd za potrebný, berúc do úvahy už uvedenú trestnú minulosť odsúdeného, tiež už súdom prvého stupňa správne identifikovanú gradáciu závažnosti ním v minulosti páchanej trestnej činnosti, taktiež povahu trestného činu, pre ktorý je aktuálne vo VTOS (zločin spočívajúci v týraní dieťaťa)
- vhodne zvolených obmedzeniach/povinnostiach zameraných a cieľaciach na (i) v minulosti existujúce kriminogénne faktory u odsúdeného (napr. kontakt s odsúdenou G. G.) a (ii) uchovanie/podporu činností, ktoré vo VTOS napomohli (predčasne) naplniť účel uloženého trestu v podobe nápravy/prevýchovy odsúdeného (pracovná činnosť, odborná pomoc – tu v podobe psychologického poradenstva zameraného na správanie sa v medziľudských vzťahoch, najmä vo vzťahu k deťom).

Z pohľadu sťažnostného súdu možno konštatovať, že odsúdený sa vo VTOS polepšil a je u neho predpoklad vedenia riadneho života. Pokiaľ pre súd prvého stupňa otáznou teda ostávala úplnosť/absolútnosť kritického náhľadu odsúdeného na ním spáchanú trestnú činnosť, pre ktorú je aktuálne vo VTOS (nakolko z hodnotiacej správy z VTOS plynie záver o nekritickom postoji odsúdeného, kedy ľútosť nad svojou trestnou činnosťou odsúdený vyjadril až pred súdom prvého stupňa), táto skutočnosť podľa názoru sťažnostného súdu nebráni podmienčnému prepusteniu odsúdeného na slobodu ani konštatácii o (predčasnom) naplnení účelu trestu (najmä v podobe polepšenia/prevýchovy odsúdeného s prognózou vedenia riadneho života v budúcnosti). Totiž odsúdený, i keď nemusí mať eventuálne úplne/bezvýhradný sebakritický postoj k vlastnej trestnej činnosti, no vie si aj po čiastočnom výkone trestu odňatia slobody v rámci vlastného vnútorného brzdného mechanizmu uvedomiť protiprávnosť svojho konania i jeho

následky v podobe trestu a tým predísť vlastnému trestnoprávne relevantnému protiprávnemu správaniu sa, je tým naplnená tzv. individuálna prevencia trestu, kedy sa páchatel ponaučený z minulosti už trestnej činnosti nedopustí.

Výkonom nepodmienečného trestu odňatia slobody, ako najprísnejšieho trestu v podmienkach Slovenskej republiky, bolo na odsúdeného pôsobené navyše po prvýkrát, neexistujú preto negatívne skúsenosti z jeho správania sa v skúšobnej dobe po jeho „predčasnom“ prepustení na slobodu (iba čiastočne pozitívne skúsenosti pri podmieňnom odsúdení), pričom odsúdený jednoznačne prejavil počas VTOS snahu zmeniť svoj život smerom k rešpektovaniu celospoločensky i právne vyžadovaných pravidiel správania sa. Sťažnostný súd preto dospel k záveru, že odsúdený je aktuálne už schopný viesť na slobode riadny život, k čomu mu môžu napomôcť aj pozitívne rodinné vzťahy s primárnou rodinou (rodičmi, sestrou), ktoré si udržiava aj počas VTOS, pričom v prípade prepustenia mu primárna rodina podľa vlastného vyjadrenia poskytne bývanie/podporu (č. l. 26). Všetky vyššie uvedené aktuálne poznatky o odsúdenom sú pozitívnymi predpokladmi pre jeho úspešnú resocializáciu a znižujú riziko opätovného spáchania trestnej činnosti do takej miery, že je u neho použiteľný inštitút podmieňného prepustenia z VTOS zakotvený v § 66 Trestného zákona.

Zmysel inštitútu podmieňného prepustenia spočíva v motivácii odsúdeného k tomu, aby svojím chovaním a plnením povinností vo výkone trestu ukázal polepšenie. Ak vykonanou časťou trestu odňatia slobody bol účel trestu dosiahnutý, je ďalší trest nepotrebný, a teda aj neodôvodnený. Hroziace nariadenie výkonu zvyšku trestu odňatia slobody riziko nožnej recidívy znižuje (k tomu viď bod 13. nálezu Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 85/2025-30 zo dňa 17.07.2025).

Pri komplexnom vyhodnotení všetkých vyššie uvedených skutočností sťažnostný súd dospel k záveru, že je možné predpokladať, že aj len doterajšia časť z vykonaného nepodmienečného trestu odňatia slobody splnila u odsúdeného svoj účel z hľadiska kritérií definovaných v § 34 Trestného zákona. S poukazom na sťažnostným súdom zistené splnenie tzv. prvej i druhej materiálnej podmienky sťažnostný súd predpokladá, že odsúdený potlačil záporné vlastnosti a sklony, ktoré ho viedli k spáchaniu trestného činu v minulosti a od odsúdeného právom očakáva, že už bude viesť riadny život (a to nielen v skúšobnej dobe podmieňného prepustenia z výkonu trestu odňatia slobody). Sťažnostný súd je zároveň toho názoru, že podmieňné prepustenie odsúdeného môže mať na neho pozitívny vplyv v tom smere, že ho odradí od páchania ďalšej trestnej činnosti a motivuje ho k vedeniu riadneho života. K tomuto prispeje aj tu určená primeraná dĺžka skúšobnej doby, dohľad probačného/mediačného úradníka súdu a tu uložené primerané obmedzenia/povinnosti.

Je síce pravdou, že neexistuje „istota“, že odsúdený bude viesť na slobode riadny život. Takúto istotu súdy rozhodujúce o žiadostiach/návrhoch o podmieňné prepustenie prakticky nemajú a ani nemôžu nikdy mať. Súčasne ale v prejednávanej veci nebolo možné ustáliť, že pre takýto záver nebolo možné mať ani rozumný dôvodný predpoklad. Z vyššie uvedených dôvodov práve naopak takýto dôvodný predpoklad vyplýva. Z pohľadu vyššie uvedených skutočností považoval sťažnostný súd za potrebné v rámci rozhodnutia o podmieňnom prepustení odsúdeného z výkonu trestu odňatia slobody určiť mu skúšobnú dobu v trvaní tri roky s probačným dohľadom v trvaní tri roky (pri súčasnom uložení primeraných obmedzení/povinností), kedy bude mať odsúdený možnosť plne preukázať skutočné polepšenie a tak súd ako i spoločnosť v podstate presvedčiť, že poskytnutá šanca mala svoj preventívny význam.

Záverom sťažnostný súd dodáva, že podmieňné prepustenie má mať na odsúdeného rovnako prevýchovný vplyv, pričom odsúdenému chce sťažnostný súd poskytnúť (po jeho prvom a dúfajúc i poslednom výkone nepodmienečného trestu) šancu na riadny život s tým, že sa už trestnej činnosti viac nedopustí, nakoľko rozhodnutím o podmieňnom prepustení súd prezumuje, že doterajší výkon trestu odňatia slobody splnil vo vzťahu k osobe odsúdeného svoj účel a ďalší výkon uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody pri uložení skúšobnej doby na tri roky, s probačným dohľadom na tri roky, už nebude potrebný. K docieleniu daného sťažnostný súd týmto uznesením uložil odsúdenému aj primerané obmedzenia/povinnosti, ktoré sú podľa názoru sťažnostného súdu spôsobilé naplniť týmto uznesením sťažnostného súdu vyslovený (dôvodný) predpoklad o polepšení sa odsúdeného a dôvodnosti prognózy vedenia riadneho života odsúdeným na slobode – ide o (i) povinnosť riadne pracovať resp. legálne získavať prostriedky na svoje živobytie (kedy počas VTOS sa výkon práce ukázal byť pozitívnym faktorom prevýchovy odsúdeného), ďalej o (ii) povinnosť pravidelne kontaktovať/dostavovať sa k probačnému/mediačnému úradníkovi súdu a predkladať mu informácie

o svojom pobyte/doručovacej adrese a živobytí, ďalej o (iii) povinnosť zúčastniť sa na psychologickom poradenstve za účelom ďalšieho formovania osobnosti odsúdeného tak, aby v budúcnosti vedel/chcel zamedziť vlastnému spoločensky/právne neželanému správaniu sa voči iným, ďalej o (iv) povinnosť nijako nekontaktovať či priblížiť sa k poškodenému maloletému na súdom určenú vzdialenosť (to aj za účelom zamedziť tomu, aby podmienené prepustenie odsúdeného z VTOS nemalo negatívny dopad na maloletého poškodeného), okrem eventuálnych situácií pri riešení úradných záležitostí, a ďalej o (v) obmedzenie spočívajúce v zákaze stretávania sa s odsúdenou G. G., kedy ich vzájomný vzťah mal viesť (byť teda kriminogénnym faktorom) ku skutku, pre ktorý bol odsúdený uznaný vinným a trest za ktorý aktuálne vykonáva.

Z týchto dôvodov potom krajský súd mal za to, že u odsúdeného boli (v súčasnej fáze výkonu trestu) splnené všetky (formálna i obe materiálne) podmienky pre jeho podmienené prepustenie z výkonu trestu odňatia slobody v zmysle § 66 ods. 1 písm. b), ods. 2 Trestného zákona, a preto rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.